

Ranomi Kromowidjojo poseert voor Hemd van het lijf



SPORT

>>19 Schumacher nog niet afgeschreven voor de titel

>>19 Erik Dekker denkt dat Oscar Freire heel goed is

>>21 Golfclub uit Glimmen met twee teams in hoogste klasse



Op zoek naar de grens

INTERVIEW MARIJN DE VRIES

Journaliste Marijn de Vries zocht een half jaar lang een antwoord op de vraag 'Kun je op je 30ste nog topsporter worden?' In een radiodocumentaire voor de VPRO werd die vraag beantwoord, maar daar bleef het niet bij. Inmiddels fietst de geboren Drentse voor de ploeg van Leontien van Moorsel in het peloton.

Door Arnoud Bodde

'Jij wilt uitblinken. En eigenlijk maakt het niet eens zo heel erg veel uit waarin.'
Vriendin Ulrike

Mijn vriend Job en ik namen onze racefietsen af en toe mee op vakantie. In de kroeg tegenover ons huis in Zwolle kwam ik twee jaar geleden met een stel jongens in gesprek, die zeiden dat ik een keer mee moest gaan met hun fietsclub. Al gauw vonden ze dat ik maar eens wedstrijden moest rijden. Ik had niet het idee dat ik heel uitzonderlijke dingen deed. Bovendien werd ik bijna dertig, waarom zou je dan zoiets nog doen? Na een trainingskamp met die fietsclub in de Ardennen bleek echter dat ik aardig omhoog kon fietsen, zelfs zo aardig dat ze me niet meer konden bijhouden.

Kort daarna sprak ik met mijn eindredactrice bij de VPRO. Ik mocht een documentaire maken over kunst en cultuur. Toen ik haar vertelde over het wielrennen zei ze: eigenlijk is dat ook wel heel erg leuk. Toen dacht ik: wacht eens even, dan ga ik het nu helemaal doorzetten. Ik heb de vraag gesteld of je nog topsporter kunt worden op je dertigste.

Dat journalistieke project was een dekmantel, gemaakt door Marijn de Vries, maar vooral door Marijn de Vries die graag topsporter wilde worden. Dat hebben mijn vriendinnen wel goed aangevoeld. Ze kennen me natuurlijk langer dan vandaag. Overigens denk ik dat zij nu meer van mij verwachten dan ikzelf. Dat komt doordat ze weten wat voor karakter ik heb, maar er rijden ik weet niet hoeveel vrouwen in dat peloton die eenzelfde soort karakter hebben en die al vijftien jaar fietsen.

'Volgens mij heb je een aantal meiden heel erg pijn gedaan'
Leontien van Moorsel

Toen ik tijdens het maken van de documentaire met de ploeg van Leontien van Moorsel mee mocht op trainingsweekend, wilde ik er alles aan doen om in zo'n grote ploeg te kunnen fietsen. Destijds lag daar de grens.

Maar nu zijn we een jaar verder en rijd ik daadwerkelijk voor Leontien.nl in het peloton. Wat nu het doel is? Stap voor stap leg ik de lat een beetje hoger. Mijn volgende doel is goede uitslagen te rijden. Ik hoop dat ik dat dit jaar ga doen. De Waalse Pijl van aanstaande woensdag staat al heel lang omcirkeld in mijn agenda. Dat wordt mijn eerste wereldbekerwedstrijd en het is een koers waar ik goed moet kunnen fietsen, veel omhoog.

Leontien heeft vanaf begin af aan gezegd dat ze mijn project interessant vond. En ook nu is mijn ontwikkeling interessant. Haar doel met de ploeg is jonge mensen zonder ervaring op te leiden. Ik ben een ouwe taart in dezelfde situatie. Voor ons allebei is het interessant om te zien of er nog meer progressie in zit, ook nu ik gewoon onderdeel ben van de ploeg.

'Je kunt zeker hard rijden. Lichamelijk gezien kun je met de vrouwen in het peloton mee.'
Sportarts Guido Vroemen

Kijken hoe ver je kunt gaan met je lichaam, dat vind ik heel interessant. Ik vind het heerlijk om te proberen de beste te zijn.

Inmiddels ben ik aardig wat afgevallen, zeven kilo ongeveer. Daar zijn veel spieren voor terug gekomen. Als ik mijn bovenbenen en kuiten bekijk denk ik wel eens: wat gebeurt er? De kleren van vorig jaar zijn me veel te groot geworden. Op alle plekken waar vrouwen vet hebben, is het bij mij verdwenen. Ik ben veel sterker geworden. Ik voel me heel fit. En ik vind het wel mooi om te zien hoe al die spieren zich op mijn lichaam tekelen.

Vroeger had ik een onderkin, die is helemaal verdwenen. Ik heb er rimpels voor teruggekregen. Als je afgetraind raakt, tekent dat je lichaam, dat zie ik bij mezelf. Ik draag weer dezelfde maat kleren als toen ik 15 jaar was. Mijn moeder noemde me toen een aangeklede vlaggenpaal, nu heb ik iets meer heupen. Maar ik vind het

veel erger dat ik al wat grijze haren krijg. Ik heb nog niet met een arts gesproken over hoeveel ik nog uit mijn lichaam kan halen, maar ik denk dat er nog wel wat rek in zit. Als ik heel blijf tenminste, je kunt ook geblesseerd raken.

'Topsporters zijn idioten; als topsporter maak je iets belangrijk wat helemaal niet zo belangrijk is.'
Vriend Job

Job wist van begin af aan eigenlijk wel dat die documentaire helemaal uit de hand zou lopen. Hij wist dat ik daarna niet zou stoppen.

Aan de ene kant is hij heel trots op me, maar aan de andere kant ziet hij me veel minder. Ik voel me daar regelmatig schuldig over, maar ik heb hem destijds echt vaak bij zijn lurven gepakt en gevraagd: wil jij dit wel? Want we zijn wel samen.

Ik wilde hem perse mee hebben toen ik met Leontien ging praten. Je moet dit samen doen. We wonen samen, hebben allebei een baan, hebben een huis. De volgende stap was 'kinderen'. Maar ik begon me af te vragen 'is dat het dan?'. Dat was misschien een beetje mijn dertigers-syndroom.

We hebben afgesproken dat ik door ga met fietsen tot 2012. Dat heeft niets met de Olympische Spelen te maken, maar ik ben dan 34. Ik ga er van uit dat mijn lichaam even tijd nodig heeft om weer in normale toestand terug te komen en dat ik niet meteen zwanger zal kunnen raken. Op mijn 35ste is het echt wel tijd. Ik heb wel een kinderwens, maar je weet nooit of het wel lukt.

Ik realiseer me dat ik met andere mensen te maken heb dan alleen maar mezelf. Vorig jaar ben ik zwaar gevallen, kreeg pennen in mijn sleutelbeen. Voor mezelf was dat pijnlijk, maar ook voor Job en mijn ouders. Als ik nu zie hoe veel zorgen mijn moeder zich maakt, vraag ik me wel eens af of dit het waard is. Ik hoop dat ze wat vertrouwen krijgen zolang ik op de fiets blijf zitten. Ik kan wel denken: ik ga hier mee door, koste wat het kost en schijt aan de rest. Maar ik leef niet alleen maar met mezelf.

'Het vrouwenpeloton is een heel klein wereldje, iedereen kent elkaar'
Marianne Vos

Ik vind het tot dusverre helemaal niet zo goed wat ik heb laten zien. Als ik

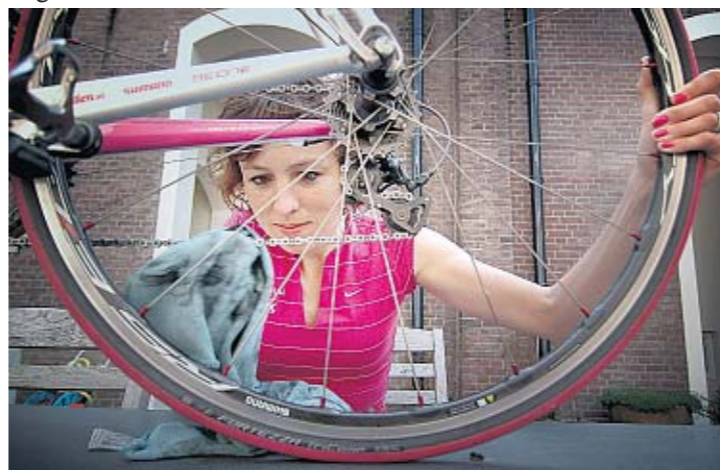
kijk welke vrouwen er nu in de nationale selectie zitten, dan moet ik nog wel een behoorlijke stap maken. Vooral qua ervaring. Ik zou wel graag bij top van Nederland willen horen, de top tien, maar ik stel mezelf vaker teleur dan dat ik me verbaas. Ik ben streng voor mezelf, die mentaliteit heb ik altijd gehad, ook in heel andere dingen. Elke topsporter heeft dat wel, denk ik. Het is een vervelende karaktereigenschap eigenlijk.

Ik geniet wel volop van het fietsen. Twee weken geleden heb ik een gasttraining verzorgd voor de fietsclub waar het mee begon. Twee jaar geleden kwam ik daar als groentje kijken. Dat voelt raar, want ik weet nog steeds minder van wielrennen dan zij.

Heel vaak zit ik op de fiets en denk ik: geweldig, kijk mij hier nu rijden. Dat ik dit kan en mag doen. Daar ben ik het meest over verwonderd, dat ik in zo'n mooi avontuur ben beland. Ik zie mezelf niet als topsporter. Die vraag of je dat kunt worden op je dertigste heb ik wel met ja beantwoord. Wat ik doe is echter een veredelde hobby.

Marianne Vos is topsporter. Ik niet. Ik kan nu stoppen met mijn journalistieke werk bij Holland Sport en fulltime voor het wielrennen gaan leven, maar dan komt er geen geld binnen. Als je 19 bent en je woont nog thuis, dan is dat wat makkelijker.

Ik wil aansluiten bij de top van Nederland en dan weer verder kijken wat er in zit. Nu al verder kijken zou niet reëel zijn, omdat ik niet weet waar de grens ligt. Je kunt mij vergelijken met meiden die net begonnen zijn. De stappen die je maakt zijn onvoorspelbaar. Maar het onbekende is ook het mooie aan dit avontuur. Ik ben continu op zoek naar de grens. En die is nog niet bereikt.



▲ Marijn de Vries: 'Dat ik dit kan en mag doen. Daar ben ik het meest over verwonderd.'
Foto's: Jasper van Overbeek

Belgische kritiek doet Dick Advocaat niets

Alkmaar Dick Advocaat heeft zich in België niet geliefd gemaakt door zijn contract als bondscoach van de 'Rode Duivels' in te leveren. De Hagenaar kreeg gisteren in de kranten harde kritiek te verwerken en werd omschreven als 'deserteur' en 'geldworf'. De vlijmscherpe teksten maakten echter geen indruk op de 62-jarige Nederlander. 'Het doet me helemaal niets, ik weet van mezelf dat het niet zo is.'

Advocaat zei alle commotie in België ook niet zo te begrijpen. 'Als twee partijen een dienstverband aangaan, kunnen drie dingen gebeuren. De trainer kan zijn con-

tract uitdienen, hij kan worden ontslagen of zelf opstappen. Bij ontslag ontstaat nooit zoveel commotie, nu ik als trainer zelf opstap krijg ik alles over me heen. Maar ik vind het eerbaar wat ik gedaan heb, ja. Ik ga de zaak nu netjes afhandelen met de Belgische bond.'

De interim-coach van AZ reageerde geprikkeld toen journalisten suggereerden dat hij puur op geld uit zou zijn. 'Als ik echt voor het geld zou kiezen, had ik vorig jaar geen contract bij België getekend. Of ik schuldgevoelens heb? Dat is een zwaar woord. Ik vind het vervelend voor de Belgen, vooral voor de spelers, daar heb ik goed mee gewerkt. Iedereen kijkt in z'n eigen straatje en voor mij kwam Rusland op mijn pad. Maar ik kan me waarschijnlijk toch niet rechtvaardigen.'

Advocaat zei geen spijt te hebben van zijn keuze vorig jaar voor België. 'Je tekent een contract zonder dat je weet wat gaat komen. Voor mij was dat Rusland.' (ANP)



HENK MULDER

Kippenhok

Mijn broer sloopte ooit een kippenhok uit woede. Hij was afgevallen voor het WK van 1974, als een van de laatsten, en omdat hij uiteraard zijn woede niet kon koelen op de supervisor, Rinus Michels, moest de toch al aftandse ren er aan geloven. Zoiets gebeurt als voetbal en onrecht samenkomen. Ik begrijp dat wel, je moet toch ergens je frustratie kwijt. Dat hok is later nog in veel verhalen opgedoken trouwens.

Tegenwoordig gaat het niet meer zo. Vandaag de dag wordt beweerd dat het de verstandigste beslissing is om de bekerfinale tussen Feyenoord en Ajax in twee wedstrijden te spelen. Een van de trainers, Mario Been, zegt zelfs tegen andere hoogwaardigheidsbekleders binnen zijn club: wind je niet op over dingen waar je toch geen invloed op hebt.

Als in Alkmaar scheidsrechter Pieter Vink het verschil tussen volleybal en voetbal niet weet en FC Twente daardoor dupeert, dan zegt aanvoerder Peter Wisgerhof dat zijn ploeg tegen AZ in de eerste helft zo had moeten spelen als in de tweede. En daarbij vertrekt hij geen spier van zijn gezicht.

Roelof Luinge zit bij Johan Derksen, Wilfred Genee en René van der Gijp aan tafel. Hij mag geen betaald voetbal meer fluiten omdat hij de aanstormende jeugd in de weg staat. Het is de aanstormende jeugd die het verschil tussen volleybal en voetbal niet weet. Luinge is te oud en hem wordt een halt toegeeroepen. Zijn drie tafelenoten proberen het hardnekkig: Roelof moet toch wel koken van woede? Roelof houdt alles in de plooi en beweert met droge ogen dat hij het niemand euveld duidt. Hij wil graag wat voor de KNVB blijven betekenen in de toekomst. Als het maar schuift.

Ik heb het de afgelopen week eens allemaal op me laten inwerken. Het Nederlands voetbal loopt over van het onrecht. Eigenlijk is het een tragikomisch rommeltoe. Straks is Twente kampioen omdat Feyenoord zo boos is over die dubbele bekerfinale dat het morgen in Enschede met opzet verliest, winnen de Rotterdamers uit rancune die beker ook nog en staat Ajax met lege handen, fluit Vink als een lijster verder, heeft Luinge geen betaalde baan bij de bond maar is scheidsrechter in de topklasse.

Ik schudde mijn hoofd over zo veel onrecht en sloopte een kippenhok in mijn tuin. Met overleg en beleid. Keurig. Niet boos. Dat voetballen is zo gek geworden, dat kan mij niet boos meer krijgen. Mijn kippenhok zal nooit in een anekdote opduiken.

